

RÅDETS FORORDNING Nr. 117/66/EØF

af 28. juli 1966

om indførelse af fælles regler for den internationale
personbefordring ad landevej med omnibusserRÅDET FOR DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE
FÆLLESSKAB HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Indførelsen af en fælles transportpolitik kræver opstilling af fælles regler for den internationale personbefordring ad landevej;

sådanne regler kan kun opstilles på grundlag af ensartede definitioner af de forskellige former for personbefordring;

en vis frist, som muliggør gennemførelsen af det nødvendige arbejde, ville lette indførelsen og anvendelsen af de fælles regler for rutekørsel og pendulkørsel; det forekommer i hvert fald nødvendigt i denne forordning at fastsætte fristen for fastlæggelse af sådanne regler;

anvendelsen af fælles regler for lejlighedsvis kørsel kan ikke føre til vanskeligheder ved denne form for befordring; liberaliseringsforanstaltninger vedrørende rundture med lukkede døre og lejlighedsvis kørsel, hvor der optages passagerer på udturen, og hvor tilbageturen foregår uden passagerer, kan uden videre straks anvendes; også ved visse former for lejlighedsvis kørsel, hvor udturen foregår uden passagerer, og hvor der optages passagerer på tilbageturen, kan der ligeledes i løbet af kort tid anvendes liberaliseringsforanstaltninger;

liberaliseringen af visse former for befordring, som virksomheder udfører for deres egne arbejdstagere, synes ikke at skabe vanskeligheder på transportmarkedet; derfor kan de herom gældende regler lettes på den måde, at en ordning med tilladelser erstattes af en ordning med at-

tester i forbindelse med at visse fastsatte betingelser er opfyldt;

så snart de fælles regler for rutekørsel og pendulkørsel er opstillet, kan der vedtages fælles regler med henblik på at udstrække de i nærværende forordning fastsatte foranstaltninger til den internationale personbefordring ad landevej til eller fra et tredjelandets område;

for at lette trafikken mellem Fællesskabets medlemsstater bør kontrolformaliteterne vedrørende lejlighedsvis kørsel forenkles og de administrative fremgangsmåder harmoniseres; med henblik herpå forekommer det hensigtsmæssigt at indføre kontroldokumenter, der er ens til afløsning af de nuværende dokumenter,

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFDELING I

Definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1

1. Rutekørsel er den regelmæssige befordring af personer i en bestemt trafikforbindelse, hvor passagerer kan stige på eller af ved i forvejen fastsatte stoppesteder.
2. I et driftsreglement eller tilsvarende dokumenter, som skal godkendes af medlemsstaternes kompetente myndigheder og offentliggøres af transportvirksomheden inden iværksættelsen, fastlægges befordringsbetingelserne, i særdeleshed antallet af ture, fartplanen, taksterne og befordringspligten, for så vidt disse betingelser ikke er fastsat ved lov eller anden offentligretlig regel.
3. Som rutekørsel betragtes også, uanset hvem der organiserer befordringen, regelmæssig befordring af bestemte kategorier af personer, hvorved andre passagerer udelukkes, for så vidt de i stk. 1 anførte betingelser for rutekørsel er til stede. Sådant kørsel – navnlig befordring af arbejdstagere mellem arbejdsplads og bopæl samt befordring af skoleelever mellem læreanstalt og bopæl – betegnes som »speciel rutekørsel«.

¹⁾ EFT nr. 62 af 12.4.1965, s. 905/65.

²⁾ EFT nr. 63 af 13.4.1965, s. 956/65.

Befordringens karakter af rutekørsel påvirkes ikke af, at den er tilrettelagt efter de interesserede parters forskellige behov.

Artikel 2

1. Pendulkørsel er den befordring hvor der med flere ud- og tilbageture fra samme udgangspunkt til samme bestemmelsessted befordres rejsende, som i forvejen er sluttet sammen i grupper. Hver gruppe af rejsende, som har foretaget udturen sammen, bliver ved en senere tur bragt samlet tilbage til udgangspunktet.

Ved udgangspunkt og bestemmelsessted forstås henholdsvis det sted, hvor rejsen påbegyndes, og målet for rejsen samt dets omgivelser.

2. Det er ikke tilladt at optage eller afsætte passagerer undervejs.

3. Den første tilbagetur og den sidste udtur i rækken af pendulkørsler er ture uden passagerer.

4. I overensstemmelse med artikel 8 fastsættes,

- på hvilke betingelser det uanset bestemmelserne i stk. 1 kan tillades visse rejsende at foretage tilbageturen med en anden gruppe,
- på hvilke betingelser undtagelser fra stk. 2 kan tillades,
- på hvilke betingelser undtagelser fra stk. 3 kan tillades,
- hvilke myndigheder, der er kompetente til at give tilladelse til de forannævnte undtagelser.

Artikel 3

1. Lejlighedsvis kørsel er den befordring, som hverken svarer til definitionen på rutekørsel i henhold til artikel 1 eller til definitionen på pendulkørsel i henhold til artikel 2. Den omfatter:

- a) Rundture med lukkede døre, d.v.s. befordring, der udføres med et og samme køretøj, hvori den samme gruppe rejsende befordres på hele strækningen og bringes tilbage til udgangspunktet;
- b) befordring, der har passagerer på udturen, og hvor tilbageturen foregår uden passagerer;
- c) alle andre former for befordring.

2. Ved lejlighedsvis kørsel må der hverken optages eller afsættes passagerer undervejs, medmindre vedkommende medlemsstats kompetente myndigheder tillader undtagelser herfra. Kørslen kan foretages med en vis regelmæssighed uden derfor at miste sin karakter af lejlighedsvis kørsel.

Artikel 4

1. Denne forordnings bestemmelser er anvendelige på den internationale personbefordring ad landevej:

- Fra en medlemsstats område til samme eller en anden medlemsstats område;
- med køretøjer, som er indregistreret i en medlemsstat, og som ved deres indretning og udstyr er egnede og bestemt til at befordre mere end 9 personer, førend indbefattet.

2. Fællesskabet optager de forhandlinger med tredjelande, som i givet fald vil være nødvendige for anvendelsen af denne forordning.

3. Når de i artiklerne 7 og 8 omhandlede fælles regler er fastsat, skal Rådet snarest muligt på forslag af Kommissionen fastsætte de fælles regler, der er nødvendige, for at anvendelsen af denne forordning kan udstrækkes til den internationale personbefordring ad landevej til eller fra tredjelande.

AFDELING II

Fælles regler

Artikel 5

1. Fra 1. januar 1967 kræves der for den i artikel 3, stk. 1, litra a) og b), nævnte lejlighedsvis kørsel ikke kørselstilladelse fra en anden medlemsstat end den, hvori køretøjet er indregistreret.

2. Fra 1. januar 1969 kræves der for den i artikel 3, stk. 1, litra c), nævnte lejlighedsvis kørsel ikke kørselstilladelse fra en anden medlemsstat end den, hvori køretøjet er indregistreret, såfremt:

- udturen foregår uden passagerer, og alle passagerer optages på samme sted, og

- passagererne

a) er sluttet sammen i grupper på grundlag af aftaler om befordring, indgået før deres ankomst til det land, hvor de optages, eller

b) tidligere af den samme transportvirksomhed under de i artikel 3, stk. 1, litra b), fastsatte betingelser er blevet bragt til det land, hvor de igen optages og befordres ud af dette land eller

c) er blevet indbudt til at begive sig til en anden medlemsstat og udgifterne til befordringen afholdes af indbyderen. Passagererne skal udgøre en samlet gruppe, som ikke må være dannet udelukkende med henblik på denne rejse.

3. Medlemsstaterne kan kræve kørselstilladelse for den i artikel 3, stk. 1, litra c), nævnte lejlighedsvis kørsel, såfremt betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 2 ikke er opfyldt.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse, såfremt de gældende bestemmelser inden for rammerne af bilaterale og multilaterale aftaler mellem medlemsstaterne fastsætter en mere liberal fremgangsmåde.

Artikel 6

1. Fra 1. januar 1967 er befordringer ad landevej, som en virksomhed udfører for sine egne arbejdstagere, fritaget for enhver ordning med tilladelse og underkastet en ordning med attester, for så vidt nedennævnte betingelser er opfyldt:

- a) befordringen skal udføres med køretøjer, som er virksomhedens ejendom eller købt på afbetaling af denne, og som betjenes af dens eget personale;
- b) formålet skal være befordring
 - af arbejdstagerne til arbejdsstedet og tilbage til deres bopæl,
 - af arbejdstagerne mellem forskellige arbejdssteder under den samme virksomhed.

2. De i stk. 1 nævnte attester udstedes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret og gælder for den samlede kørselsstrækning, transitsstrækning indbefattet. Attesterne skal være i overensstemmelse med en model, som fastsættes af Kommissionen ved en forordning efter høring af medlemsstaterne.

Artikel 7

I overensstemmelse med traktatens artikel 75 fastsætter Rådet inden 1. januar 1968 fælles regler for rutekørsel.

Artikel 8

I overensstemmelse med traktatens artikel 75 fastsætter Rådet inden 1. januar 1968 fælles regler for pendulkørsel.

AFDELING III

Kontrol og sanktioner

Artikel 9

1. Transportvirksomheder, som udfører lejlighedsvis kørsel i henhold til denne forordnings artikel 3, skal på forlangende forevise ansatte kontrollører et kontrol dokument, udstedt af de kompetente myndigheder i den stat, hvor køretøjet er indregistreret, eller af andre, hertil bemyndigede organer. Dette dokument udfærdiges i transportvirksomhedens navn og skal udfyldes af denne for hver tur.

Kommissionen fastsætter efter høring af medlemsstaterne modellen til kontrol dokumentet samt de nærmere retningslinier for dets anvendelse.

2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 11 erstatter kontrol dokumentet de allerede eksisterende kontrol dokumenter.

Artikel 10

Medlemsstaterne udsteder, efter høring af Kommissionen, rettidigt de til gennemførelsen af denne forordning nødvendige love eller administrativt fastsatte bestemmelser.

Der fastsættes herved bl.a. regler for kontrollens organisation, fremgangsmåde og midler samt for de ved overtrædelser gældende sanktioner.

AFDELING IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 11

Artikel 5 i denne forordning medfører ingen ændringer i de betingelser, på hvilke hver medlemsstat giver sine statsborgere adgang til de former for virksomhed, der er omhandlet i nævnte artikel.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. juli 1966.

På Rådets vegne
S.A. POSTHUMUS
Formand